

Wielrennen !

Nu het vliegseizoen van de duiven is afgelopen krijgt men meer tijd voor andere sporten. De duiven zijn op rust en de grootste tijd van de dag brengen die rustend door op de zitplaatsjes en zijn bezig met het vernieuwen van hun verenpakket. Zo heb ik afgelopen zaterdag 12 oktober via de TV kunnen zien hoe Tadej Pocagâr de ronde van (de vallende bladeren) Lombardije won. Op z'n gemakje en dat was voor mij helemaal geen verrassing. Want vooraf dacht ik al dat hij met nog circa 50 kilometers te rijden op de pedalen zou gaan staan om dan van de rest afstand te nemen. En zo is het ook gegaan. Hij liet zien dat hij de titel van wereldkampioen waardig is. De wielersport heeft me van jongs af aan blijven boeien. Het is begonnen direct na de bevrijding van de oorlog. Toen de mijnwerkersronden werden gereden. Op gewone fietsen zonder een krom stuur maar wel zonder spatborden en dergelijke. En toch ging het er snel aan toe. De boerenjongens en of mijnwerkers die fietsten zich toen het licht uit de ogen. Haast in elke gemeente werd er toen rond de kerktoren gefietst. Dat was toen pure sensatie Het profwielrennen was toen in opkomst. Als knulletje van 'n jaar of 16 struinde ik dan rond het parcours maar bij de laatste ronde was ik aan de finish. Ik wilde de sprint, en of de winnaar zien die met voorsprong, de ronde won. Zo herinner ik me dat ik eens heel dicht bij een renner stond die had gewonnen. Het was hartje zomer en op die bloedhete dag werd er ondanks de warmte toch hard gefietst. Het hele deelnemersveld lag uit mekaar en er waren renners bij die op grote achterstand waren gereden. En Janssen met de vlag, de jury en ook de microfonist die waren het zicht op de strijd compleet kwijt. Ik stond kort bij de renner die had gewonnen met zijn ouders en enige van zijn supporters. En ook bij een man en vrouw, waarvan hun zoon tweede was geworden, en die schreeuwden dat de winnaar een ronde achter lag. Er ontstond toen een groot tumult. De renner die als winnaar juichend over de meet was gegaan werd toen woedend en protesteerde in alle toonaarden. De leden van de jury trokken hun schouder op en begonnen aan zich zelf te twijfelen. Janssen met de vlag en de man achter de microfoon die hadden helemaal geen mening. Nu wisten de meesten wielierliefhebbers dat de winnaar iemand was die maar zelden in de kopgroep eindigde en het ook raar vonden. " Hij krijgt de pedalen nauwelijks rond " schreeuwde de moeder van de renner die als tweede werd afgevlagd. De sfeer aan de finish was dreigend en toen de eerste klappen vielen hield ik het voor gezien. Weg wezen !

(Pie)